

Зцілення невинністю. Київська сищиця

Третя книга циклу ретро-детективів «Київська сищиця»

Любов затьмарює розум. У цьому переконується Анна Вольська, дізнавшись про закоханість Христі, своєї відданої помічниці. Анна підозрює, що на недосвідчену дівчину полює задля забави цинічний світський спокусник. Однак незабаром викритий залицяльник сам стає жертвою київських вампірів — так охрестив таємну спільноту друг Анни, репортер Гліб Коваленко. Анна починає розслідування — і вже перший крок ставить її разом із командою поза законом. Чому київська поліція гальмує слідство? Як слуги закону пов'язані з ритуалами тих, кого називають вампірами? І невже ці ритуали не злочин, а прогресивні для початку ХХ століття медичні практики? Це лише частина запитань, на які шукають відповідей сищики-аматори. До того ж небезпечне слідство ще більше зближує молоду вдову Анну і Гліба, який давно не приховує своїх почуттів до неї...

КИЇВСЬКА СИЩИЦЯ

ЗЦІЛЕННЯ НЕВИННІСТЮ

АНДРІЙ КОКОТЮХА

КСД

•КИЇВСЬКА СИЩИЦЯ•

Книга третя

АНДРІЙ КОКОТЮХА

ЗЦІЛЕННЯ НЕВИННІСТЮ

Роман

ХАРКІВ
2023 КСД

КСД

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2023

ISBN 978-617-15-0321-2 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Кокотюха А.

К59 Зцілення невинністю. Київська сищиця : роман / Андрій Кокотюха. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2023. — 352 с.

ISBN 978-617-15-0165-2

Любов затьмарює розум. У цьому переконується Анна Вольська, дізнавшись про закоханість Христі, своєї відданої помічниці. Анна підозрює, що на недосвідчену дівчину полює задля забави цинічний світський спокусник. Однак незабаром викритий залицяльник сам стає жертвою київських вампірів — так охрестив тасмну спільноту друг Анни, репортер Гліб Коваленко. Анна починає розслідування — і вже перший крок ставить її разом із командою поза законом. Чому київська поліція гальмує слідство? Як слуги закону пов'язані з ритуалами тих, кого називають вампірами? І невже ці ритуали не злочин, а прогресивні для початку ХХ століття медичні практики? Це лише частина запитань, на які шукають відповідей сищики-аматори. До того ж небезпечне слідство ще більше зближує молоду вдову Анну і Гліба, який давно не приховує своїх почуттів до неї...

УДК 821.161.2

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2023

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2023

Розділ перший

Жовтневий ритуал. — Одяг зі скрині. — Вампір у Києві. —
Фертик. — Життя скінчилося.

1

Жовтень. Із усіх осінніх місяців Анна Вольська любила його найбільше. Знала тих, кого ця пора занурювала в журбу й викликала безпричинний смуток. Серед них був Іван, її покійний — *підступно вбитий три місяці тому*, — чоловік.

Найкращому слідчому київської розшукової поліції не можна впадати в іпохондрію, нагадувала раз по раз Анна. Адже злочинці всіх мастей собі того не дозволяють, тож лише вичікують, поки на Івана накотить традиційна жовтнева млявість та слабкість. На що Вольський завжди відповідав: «Поки ти в мене є — лиходіям спокою не буде, хай би там у якому стані мене не застали», — і пригортав дружину до себе та легенько торкався губами її лоба, перед тим здмухнувши набік каштанове пасмо.

Якщо це бачила Христина — завмирала, грайливо затулялася долонею й так само грайливо визирала з-під неї, по-доброму й трохи заздрісно всміхаючись. Від усмішки її кругле лице розтягувалося, нагадуючи свіжоспечений млинець. А Іван підігрував їй: повертав голову, підморгував, тулив указівний палець до вуст і сичав: «Гс-с-с-с...»

Та в іншому Вольський не грав, не кривив душею й визнавав правоту дружини. Анні він завдячував стрімким зростанням на службі та статусом одного з найкращих поліцейських слідчих, і поза сумнівом — найкращим серед молодих. Про неймовірні Іванові успіхи заговорили, коли йому пішов лише двадцять дев'ятий, за два роки до трагічної загибелі, свідком якої жінці судилося стати. А вона ж пішла під вінець не лише через кохання, хоча на правду вважала почуття головною причиною: Анна бачила в чоловікові перспективу, й у потрібний момент лише трошки підштовхнула, прискорила процес.

Табель про ранги, який склався не лише в поліції, а й загалом на казенній службі ще за царя Гороха, вимагав від молодих вдовольнитися малим, глибоко дихати носом. Поважати чини та звання, хай за ними й не стоять особливі заслуги. Та переважно писати й носити списані папери з кабінету в кабінет. Жодна ініціатива тут не віталася. Іванові ж від усього цього ставало тісно й задушно — та на противагу нічого висунути не міг. Гласні й негласні обмеження ганяли його замкненим колом.

І якось Анна зацікавилася злочиним, над яким молодий слідчий сушив голову. Обоє розуміли: справу Вольському передали саме тому, що в ній дуже легко загрузнути. Вбивство й пограбування самотньої вдови, куренівської міщанки, видавалося до нудного буденним. А саму жертву за життя не помічали навіть найближчі сусіди. Та проте Анна підбила Івана вчинити службове порушення — принести додому всі документи щодо цієї справи.

Просиділа над ними всю ніч. Коли відіспалася, попросила Христю заварити такої міцної кави, як та навчилася, сіла в крісло з плетивом і до кінця дня сплела три мереживні серветки. І попросила чоловіка передати цей презент Цвіркунові.

Так поза очі називали в управлінні головного слідчого розшукової поліції Юлія Марковича Харитонов. Їх місяць тому познайомив Іван на Володимирській гірці, під час молебню з нагоди хрещення Русі. Побачивши цього високого худого добродія, Анна без пояснень зрозуміла природу прізвиська, яке, звісно, чула від чоловіка, але змогла собі пояснити, побачивши людину наживо. Вищий за будь-кого із середнім зростом, Харитонов під час розмови змушений був нахилитися, мовби ламаючись навпіл, чим дуже нагадував великого цвіркуна.

До серветок Вольський зробив Юлію Марковичу ще один подарунок: версію щодо вбивства на Подолі, у якому до нього вгрузали двоє старших та досвідченіших слідчих. Харитонов просто не зміг його перервати. Роздивлявся химерне, незвичне мереживо й слухав спершу машинально, для годиться, не вловлюючи суті. Та щойно до нього дійшло — стрепенувся, нечемно жбурнув серветки на зелений оксамит свого службового столу, обізвав Івана божевільним казкарем, навіть указав на двері. Але вже наступної миті зупинив, звелів повернутися, сісти й повторити наново. Неспішно, пояснюючи кожен висновок, обґрунтовуючи кожне слово.

Звісно, Іван Дем'янович Вольський ані тоді, ані потім не проговорився про Анну — адже керувався її міркуваннями, здогадами, версіями. По суті дружина, не встаючи з крісла й не випускаючи з рук плетива, якщо не повністю розкривала злочини замість чоловіка, то ретельно аналізувала факти, припускала, робила висновки й давала напрямки подальшого слідства. Іванові та поліцейським агентам

лишалося йти вказаними стежками, брати показані сліди — і завжди розкривати злочини, котрі вважалися найскладнішими.

Маленький — чи навпаки, *великий* — родинний секрет Вольських донедавна знала тільки Христя Попович. Далека чоловікова сільська родичка з-під Лохвиці служила в них: так Іван вволив слізне прохання двоюрідного брата. А той клопотався навіть не за рідну доньку — Христина доводилася йому племінницею. Її родина після пожежі опинилася в скруті, там було чотири доньки, тож прилаштувати в Києві бодай старшу означало суттєво допомогти.

Вольський таку можливість мав. Зробившись знаменитим завдяки гострому Анніному розумові, він також дістав і пристойну платню. Це давало можливість платити Христині стільки, аби та могла відсилати додому більшу частину грошей. Проте Анна від самого початку категорично не приймала слів *служниця* й *покоївка*. Називала Христю своєю помічницею. А віднедавна — ще й компаньйонкою.

Після Іванової загибелі Вольська в один момент залишилася без засобів до існування. Їй належала якась невеличка пенсія. Також могла давати уроки німецької та французької в жіночій гімназії або приватно. Проте рівень життя все одно критично падав. Платити Христині як - раніше вона вже не могла. Навіть не так: Анна *взагалі* не мала змоги платити помічниці, бо Вольські не робили заощаджень. Тож гроші, які лишилися, станули б іще до Покрови. Згорьована, розгублена Анна не знайшла нічого кращого, ніж піти на аудієнцію до Харитонова й розкрити їхню з чоловіком таємницю, наївно запропонувавши поліції свої послуги в розкритті складних злочинів.

Не те щоб Цвіркун їй не повірив. Навпаки, під тиском доказів визнав і правоту Вольської, і її таланти. Але саме правда й стала на заваді. Бо довелося б погодитися: голова однієї жінки двадцяти восьми років варта, без перебільшення, доброї половини всього штату слідчих київської розшукової поліції. До всього, завважив тоді Харитонов, родина Вольських потрапила *на олівець* Охоронного відділення. Не київського — столичного, Санкт-Петербурзького.

Справді, Іван у колі близьких друзів дозволяв собі висловлювати думки, котрі за великого бажання можна було б назвати українофільськими. Хоча насправді цим красивим модним словом, мов фіговим листочком, прикривалося свідоме *мазепинство* — зрадницькі, сепаратистські погляди, неприпустимі для чиновника государевої

служби. Тим паче не можна поліцейському слідчому навідуватися на Безаківську¹, до книгарні «Київської старовини»². Її — так Анні сказали прямо, — не доходять руки закрити, хоч приводів маса: щодня там товчеться політично неблагонадійний елемент.

Вольська була надто мудра, аби тоді швиденько згорнути небажану для себе розмову й повернутися додому ні з чим. Рук не склала, чоловікового вбивцю знайшла самотужки. Точніше, з допомогою випадкових людей, котрих спершу не приймала й не сприймала і які незабаром зробилися ледь не найкращими друзями. Та історія трапилася спекотного київського липня, два з гаком місяці тому, а здавалося — пів життя минуло. Хоча насправді у свої двадцять вісім Анна Вольська відтоді лише почала нове життя, хай досі не була готова усвідомити це.

Тож нинішній жовтень був першим за п'ять минулих літ без Івана. І першим, коли Анні вже не треба було пояснювати чоловікові своє ставлення до другого місяця осені. А вона завжди робила це з охотою й задоволенням. До віршування хисту не мала, як до хатнього господарства й куховарства. Через те вважала свій погляд на багряну пору чимось на кшталт вірша в прозі.

Звучало це так:

— Жовтень, Іване світ Дем'яновичу, — найчесніший. От вересень який? Брехливий, оманливий. Спершу дощить, аж тут раз — бабине літо, надія на повернення тепла. Так, мене часом утомлює київська літня спека. Але ж і вона чесна. Нічого, крім пекучого сонця й вуличного пилу не обіцяє, нічим іншим не придурюється, лишається собою. Вересень морочить голову, ну чисто як твій підозрюваний на допиті. Чи візьми листопад: холодний, брудний, непривітний. Як захоче — теж прикинеться. Тільки вже не літом, а зимою. Жовтень — чесний, Іванку. Він тихий, стриманий, не теплий, не холодний. І дуже-дуже вродливий, гарно вбраний. Ще й дає час та натхнення зупинитися й подумати, хто як прожив цей рік. Озиратися є куди. Дивитися вперед і будувати далекі плани — марно.

Стоячи на ґанку сьогодні, першого жовтня тисяча дев'ятсот другого року, Анна Вольська проговорила це подумки, кутаючись у вишиту вигадливими візерунками шаль і дивлячись на сад, котрий повільно й упевнено робився золото-багряним. Яблуневе листя тихо падало на дах улюбленої альтанки, де Анна любила гойдатися в кріслі, пити чай

із варенням, іноді, під настрій, присмачуючи маленьким келишком Христиної наливки. А ще — плести, займаючи руки й звільняючи голову для роздумів над черговою непростою задачкою.

Івана нема — але потреба розкривати злочини нікуди не поділася. Не сказати, що Анну це аж так тішило. Адже детективні практики вже кілька разів ледь не коштували життя їй, Христині й іще кільком віднедавна не чужим особам. Поки вона мудрувала в кріслі з плетивом, а чоловік носив у дзьобі потрібні відомості, ризику не відчувала. Навпаки, чулася захищеною й сприймала свої вправи як гру, забавку, не інакше. Але варто було відкласти спиці, відкинути картатий плед, устати й вийти на пошуки самотужки — одразу відчула на власній шкурі, як воно, пхати носа в чужі страшні таємниці.

Та Вольська визнавала: сама собі нагадує капризну дитину, котра вже не раз обпікала руку — і все одно вперто лізе у вогонь. Бо він теплий і горить красиво, грає барвами, лоскоче нерви, дійсно небезпечний. Або того метелика, якого тягне до гарячого нищівного полум'я.

Є щось привабливе в небезпеках.

Віддавши нарешті жовтню належний ритуал, Анна провела долонею по обличчю, мовби стираючи мрійливий сентиментальний шар. Скинула шаль, повісила на зігнуту лівицю. Кинула на сад уже зовсім інший, прагматичний хазяйський погляд — Христі тут є шматок роботи.

І повернулася до будинку.

Час прояснити з Христиною ще одну невеличку справу.

Дівчину застала в передпокої.

Побачивши свою *бариню*, Христя чомусь зашарілася, збентежилася, позадкувала й відвела очі. Щось подібне Анна помічала з початком її київського життя. На той час за свої двадцять п'ять років Христина виїздила з рідного села лише до Лохвиці на ярмарок. Й один раз бувала в Полтаві, якої майже не пам'ятає й не може описати вражень. Крім хіба визнання, що то *ѓород більший, ніж ото Льохвиця*. Тож попервах дівчина страх як боялася загубитися в Києві. З їхнього двору виходила не далі сусідньої вулиці. Лише десь за місяць взялася освоювати спершу Татарку, на якій мешкала, а потім уже почала здійснювати походи далі в місто.

Та чомусь саме сьогодні Анна вловила в погляді й рухах Христини ту саму призабуту невпевненість у собі й боязнь прочуханки. Хоч Вольська була навіть більше ніж упевнена: нема приводу сварити помічницю. Коли вже на те пішло, Христя й сама могла висварити, вибатькувати й проклясти так, що винуватець тікатиме далеко й довго, аж пір'я летітиме.

Звісно, Анна ніколи не була й не могла бути об'єктом таких прокльонів. Навпаки, Христина Попович обожнювала Вольських найперше як благодійників, котрі в потрібний момент зглянулися й простягнули руку. З часом до вдячності додалася відданість, якій можна було позаздрити і яка водночас розчулювала. Потім лишалася тільки відданість — Анна одного разу дала зрозуміти, що дівчина не повинна цілувати їм руки й раболіпствувати. А по Івановій загибелі Христя спрямувала на Вольську подвійну хвилю любові й поваги. Відтоді ж як дівчині відкрили сімейну таємницю, вона ловила й слухала ледь не кожне Аннине слово. Часом це дратувало. Та загалом приймалося, коли помічниця отримувала доручення й мусила точно виконувати їх, слідуючи інструкціям і не порушуючи жодного пункту.

— Ой, — бовкнула Христя. — Драстуйте, Ярівно...

— Бачилися зранку, — нагадала Анна, чим змусила дівчину почервоніти ще більше.

Звертання *бариня* чи *хазяйка* в домі Вольських категорично відмітали, чим попервах неабияк спантеличували нову мешканку будинку на Татарці. Шукаючи прийнятний варіант, зупинилися на по

батькові — поширеній формі звертання на селах. Проте Христя давала собі раду з Дем'яновичем і губилася на Ярославівні. Чомусь вимовляючи по батькові Анни, дівчина постійно затиналася й ламала язика. Зрештою сама знайшла вихід: скоротила до куценької, але цілком зручної Ярівни. І також могла величати Анну королівною — якось дізналася, що батько назвав її на честь доньки старокиївського князя Ярослава. Тієї самої, французької королеви.

— Так той... ще раз із гарною людиною, — помимрила Христя.

— Скільки живемо під одним дахом, жодного разу ти отак не віталася двічі за ранок, — нагадала Вольська сухо. — Погодься, незвична поведінка.

— А що я поганого зробила? — дівчина трохи оговталася й зайняла оборону.

— Нічого. Літати десь у хмарах не гріх. Надто для юної особи. І тим більше — в неділю.

— Ох, королівно, знайшли десь юну особу. — Оборона зруйнувалася, не закріпившись. — Ви мене, їй-богу, в краску вганяєте...

— Четвертий раз за тиждень, — нагадала Анна.

— Що — четвертий раз?

Вольська зітхнула, кивнула на прочинені двері в залу.

— Зайдімо. Сядьмо, поговоримо трошки, — знову вловила в очах дівчини не стільки страх, скільки тривогу, швидко заспокоїла. — Ненадовго. Зараз прийде пан Коваленко.

Згадка про Гліба повернула Христині її звичний стан.

— Зачастив він сюди, — не стрималася.

— Хіба це тебе обходить? — Анна запитально підняла праву брову. — Відколи, дозволь поцікавитись?

Христя мовчки засопіла, замість відповіді покірно пройшла до зали. Вона вважалася обідньою, та після Іванової загибелі в домі гостей не приймали — нагоди не було. Анна показала дівчині на канапу, обкладену гаптованими подушками-думками. Сама взяла рипучий віденський стілець, поставила навпроти, кинула шаль на гнуту спинку. Сіла, склала руки на колінах, почала спокійно:

— У цьому домі тебе ніколи не утискували й не принижували. Це не запитання, це факт.

— Та Боже збав! — Христина сплеснула руками.

— До тебе ставляться, як до рівної й рідної. Що, власне, так і є. — Вольська вела далі незворушно, наче викладала урок школярам. — Тобі довірено чимало такого, до чого б інших близько не підпустили. Отже, довіри хочеться навзаєм.

— А що я...

— Зараз, — Анна не дала договорити, зупинила піднесеною рукою. — Ти чи забула, чи раптом вирішила не зважати, з ким мешкаєш під одним дахом. Аби ти ще вмiла приховувати таємниці, було б значно цікавіше. Я ж люблю розумові задачки. Але, Христю, простіше було б усе мені розказати, ніж із понеділка ховати очі й кострубато робити вигляд, наче нічого не сталося.

Щоки Христини буряковіли.

— Інша б на моєму місці вирішила: прислуга краде. Тільки ти — не прислуга. А я — на своєму місці, — вела далі Вольська. — Настільки на своєму, що помітила надто різку зміну твоєї поведінки. Ти за собою не помічаєш, і це нормально. За собою мало хто помічає. Для злочинців таке неприпустимо. Ось маєш від мене чергове підтвердження: нічого лихого ти не задумала.

— Дякую й на цьому, Ярівно...

— Коли так, лишається інше пояснення: ти вскочила в халепу.

— Я б вам одразу висповідалася, королівно! — видихнула Христя.

— Вірю, — кивнула Анна. — У всіх випадках, крім одного.

Інтимного.

Кругле лице Христини вже палахкотіло так, що Вольська могла відчути жар, просто наблизивши руку.

— Та як... Та ну... Та ви... Соромно вам говорити про дівчину таке, Ярівно! Гріх на вас! Ой, не гнівiть Бога! Якого ще ен... ен... ентимного? — дівчина ледь вимовила це слово, хоч лайку, часом — чорну, видавала без жодних затримок, охоче й задоволено.

Тепер Анна дозволила собі усміхнутися.

— Тебе заскочило. Отже, ти знаєш, про що, — тут вона наголосила окремо, навіть піднесла голос, — мова. Ось що бачила я, Христю.

Минулої неділі ти після церкви подалася на Євбаз³. Повернулася звідти пізніше, ніж завжди. Я ні про що не питала, ти маєш повне право гуляти в неділю, де, з ким і скільки заманеться. Це раніше було обговорено. Просто чомусь дотепер ти ніколи ніде особливо й не

прогулювалася. Хоча приятельок маєш і серед прислуги тут, на Татарці, і десь у місті. Мені говорити далі?

— Знаю вас, королівно, — буркнула Христина. — Ви ж почали. Мусите закінчити.

— Думала, ти вже готова розповісти все сама.

— Нема чим хвалитися, — у голосі дівчини ледь брязнула зухвалість, теж нові для неї нотки.

— Гаразд. Тоді я коротко. У неділю ти була на диво неговіркою. Спершу зникла й зачинилася в себе в кімнатці. Хоча раніше зсередини не зачинялася, нема від кого. Потім вийшла, подала обід. Відповідала на мої цілком невинні, звичайні запитання невпопад. Крутилася по господарству, раненько вклалася спати. Від понеділка доволі нав'язливо, навіть наполегливо цікавилася, чи не треба вийти в місто з якимось дорученням. У понеділок я пропустила це повз вуха, не надала значення. Та у вівторок усе повторилося — і я просто з цікавості послала тебе до модистки на Хрещатик із запискою. Повернулася ти знову пізніше, ніж зазвичай. Не аж так затрималася, проте раніше за тобою подібного не водилося. У середу все повторилося. Я знову придумала — відрядила тебе в «Семадені»⁴ по тістечка, яких зовсім не хотіла.

— Мені віддали, — зітнула Христя. — Смачно... було.

— Але й у середу ти затрималася. Знову ненадовго. І знову не схоже на тебе. У п'ятницю ти ходила з дорученням до пана Коваленка й принесла відповідь. Тільки ж я не мала нагальної потреби нагадувати йому запискою про нашу нинішню домовленість. Ти вже традиційно затрималася. Пояснила: його довелося почекати в редакції. Він зараз прийде, можна перевірити...

— Отут моя правда! — Христина помітно зраділа. — Хай прийде й хай скаже!

— Чудово. Пан Коваленко підтвердить. А я отримаю додатковий непрямий доказ того, що ти вчишся хитрувати. Використала його затримку у своїх, поки незрозумілих мені інтересах. Ох, досить уже ходити околяса. Ти з кимось зустрічаєшся, Христю. І це не ділова, а особиста зустріч. Минулої неділі на Євбазі ти з кимось познайомилася. Почервоніла від слова *інтимне* — значить, це мужчина. Доказ тому — на тобі. Вуаля! Бітте!

Вольська з переможним виглядом зробила обома руками плавний жест. Так роблять, коли щось комусь пропонують або демонструють. Христя збентежено оглянула себе, потім — обмацала, здивовано глипнула на Анну.

— Скриня у твоїй кімнаті, — сказала та. — Її привіз твій тато ще весною. Це — весільна скриня, ваш Лохвицький край такими знаний. Скриня перейшла тобі від матері, як належить, — ти ж старша донька в родині. Доставили сюди цей скарб, бо ти ж тепер живеш у Києві. Де дівчині шукати нареченого, окрім місця проживання? З батьківською логікою згодна. А ти ще показувала нам з Іваном, що всередині. Хвалилася. І нема тут нічого поганого. У тому, що ти сьогодні вдягнула на себе святкову керсетку⁵, плахту⁶ й сорочку зі скрині, так само нема нічого грішного. Просто нарешті знайшлася відповідь на маленьку загадку твоїх дивних затримок.

— Розважаєтеся ви, королівно, — Христя відверто дорікнула Анні, чого за дівчиною дотепер не водилося. — Нудно вам без отих поганих лиходійських історій. На мені вправляється, наче я вам тваринка з цирку.

На мить Вольській справді стало соромно. Уявила себе на Христиному місці й зрозуміла: дівчина затиснута в куток. Але тут справа настільки особиста, що вона готова відкинути політеси й захищати власний простір. Та зупинитися вже не могла, мусила поставити крапку.

— Я не знаю, чи гріх це — коли дівка ще не молодиця, а вже вбирає одяг із посагу, аби вийти на прогулянку. Зате знаю: іншого гарного одягу ти не маєш. У лахмітті не ходиш, є одіж на повсякдень і до церкви чи якого свята. Тільки ж на побачення, ще й у неділю, київська дівчина мусить вдягнутися по-особливому.

Христина сахнулася, вперлася спиною до стіни. Очі блиснули, щоки запашіли. Вона голосно й важко задихала, й Анна не на жарт налякалася: чого доброго, помічниця знепритомніє. Проте Христя дала собі раду, отямилася, вже розтулила рота для відповіді. Аж тут із вулиці загрюкали в зачинену хвіртку, і жінки почули бадьорий голос Гліба Коваленка:

— Хто-хто в рукавичці живе!

Сам того не знаючи, він нагодився дуже вчасно для обох. Анні допоміг вийти з розмови, яку сама завела й уже була не рада.

Христині — скористатися нагодою, крутнутися на підборах і чкурнути. З ганку пурхнула пташкою, рвучко прочинила хвіртку й ледь не збила гостя з ніг. Той провів дівчину здивованим поглядом, знизав плечима, гукнув через двір:

— І що тут було? Скільки спостерігаю — ніколи такою її не бачив.

— Я теж, — озвалася Вольська з ганку. — Вперше бачу її закоханою по вуха.

3

Гість галантно зняв кепі, торкнувся губами руки, потім — щоки господині.

Цими днями зміни відбулися не лише в Христиному житті. Домовленість між Анною Вольською та Глібом Коваленком перейти на «ти» збоку, для когось невтаємниченого чи взагалі стороннього, не здавалася чимось особливим. Тим часом самі вони сприйняли її як великий тектонічний злам у стосунках. Точніше, про стосунки, які зазвичай зароджуються між чоловіком і жінкою, говорити дуже-дуже рано. Анна навіть не уявляла, що хтось колись замінить їй Івана повною мірою. Йшлося про дещо інше, не менш важливе.

Між ними зникли напруга, недовіра й ворожнеча.

Визнаючи це, Вольська також погоджувалася: з Коваленкового боку нічого подібного ніколи не проявлялося. Її напружувала його часом нав'язлива присутність, вона не завжди була готова довіритися йому. А після його відчайдушної спроби місячної давнини освідчитися в коханні, ще й у дуже п'яному стані, взагалі надавала йому ляпасів, після чого не могла бачити й не хотіла чути про нього. Але спільно пережиті одеські пригоди, коли Гліб ризикував життям, витягаючи Анну з убивчих лап маніяка Лялькаря⁷, спершу примирили обох. А на хвилі примирення — тісніше подружили.

Христина ж уклала з Коваленком вимушене перемир'я. Вона неприховано недолюблювала спритного газетяра, вважаючи Гліба надто настирним і взагалі не вартим уваги її королівни. Причиною була не лише сцена п'яного освідчення й відповідного покарання, свідком якої вона стала. Зневага Христі Попович не мала раціонального пояснення. Широка в кістках, грудаста уродженка Полтавщини любила мужчин високих, бажано — огрядних, із черевцем як ознакою гарного апетиту. Саме це Христина вважала чоловічою чеснотою. Коваленка ж із першого погляду охрестила чахликом, бо Гліба природа наділила худорлявою статурою. На ньому, мов на вішаку, висів будь-який одяг — як ось зараз модне, каштанового кольору картате осіннє пальто. Коцавих Христя за зрозумілою лише їй логікою вважала слабенькими.

Аби ж тільки вона! Вольська за час знайомства встигла почути історію Глібового життя. Він мешкав з батьками неподалік Кадетського гаю⁸ й осиротів у вісім років. Тоді ж лишився без даху над головою: батьки померли від холери під час епідемії, тож дім міська влада наказала спалити разом з іншими, у яких жили хворі. Виховувала сироту бездітна тітка, материна сестра, яка жила на Саперній слобідці. Хлопець часто хворів, і жалісні родичі боялися, аби дитина не пішла вслід за батьками. Тож із Гліба заледве не здмухували пилінки, через що в гімназії безжальні хлопчаки дражнили його мазуном. Він довго терпів та мляво відбивався, аж поки не набридло. Підліток почав займатися гімнастикою, обливався крижаною водою, попри благання не робити цього пірнав зимою в дніпровську ополонку, а в купальний сезон брав участь в аматорських запливах. До того ж опанував французьку боротьбу. Кількома перемогами нарешті змусив змінити ставлення до себе.

А згодом гарт знадобився в роботі кримінального репортера.

Так увійшов у життя родини Вольських.

Спершу Анну настирний газетяр дратував не менше, ніж Івана. Хоча обоє визнали: саме їй вони завдячують такому пильному й частому інтересу з боку преси. Успіхи слідчого Вольського в розкритті найтяжчих злочинів притягували репортерів, мов мед — мух. Коваленко зробився його добровільним літописцем, навіть думав писати книжку на зразок тих, які в Петербурзі розповідають про пригоди пана Путіліна⁹, й навіть почав утілювати задум, друкуючи по нарису щомісяця в «Київських губернських відомостях»¹⁰. Після Іванової загибелі Анна потребувала підтримки, тож прийняла Глібову допомогу спершу вимушено, потім — вдячно. Бо хай там як, але досвідчений тридцятирічний репортер зі знайомствами в злочинному світі та акторськими здібностями до різних перевтілень допоміг викрити вбивць її чоловіка¹¹.

Відтоді вони встигли не раз посваритися й помиритися. З часом зрозуміли: щось їх незримо пов'язує, не дає розійтися просто так. Уперше про це напівжартома заговорив Гліб, запросивши Анну до ресторану при «Континенталю» на Миколаївській¹². Пляшка бессарабського вина, з якої дама відпила заледве пів келиха, розв'язала Коваленкові язика. Дивно, але Вольська погодилася з ним. Тож під

кінець вечері, коли принесли морозиво на десерт, вони вже говорили серйозно. Домовилися пустити справу на самоплив. Що їх пов'язує — рано чи пізно неодмінно проявиться й стане зрозумілим. А тим часом наслідком подібних одкровень має стати й зміна статусу: знаючи одне про одного аж надто багато, вони просто зобов'язані випити на брудершафт.

Усе вийшло дуже пристойно й підкреслено символічно. Дзенькнули келихи, переплелися руки, допилося вино, губи ковзнули об губи так цнотливо — діти щедріше цілуються...

— Чому ти вирішила, що наша мила Христя закохалася? — поцікавився Коваленко, проходячи до зали. — Або, пардон, питаю інакше: чому тебе це так бентежить? Молода дівчина, має право.

— Тому й бентежить. Їй двадцять п'ять, і досі наша, як ти кажеш, мила Христя своїм правом закохатися не скористалася. Адже, як ти правильно підмітив, дівчина справді мила.

— І де тут підступ?

— Погодься, вона не дурна.

— Хіба я колись стверджував протилежне?

— Коли треба, Христина може бути метикованою, спритною, хитрою. Інакше б я не покладалася на неї цілковито й не називала помічницею.

— Згоден. Ти читаєш людей, Анно Ярославівно.

— Тому й боюся за неї, Глібе Андріяновичу. У справах, до яких її залучаємо ми, Христя досить досвідчена. Проте в ділах амурних — дитя мале й наївне. Ти вродився кощавим. А молодшу за мене дівчину називають тіткою. Чи взагалі — бабою. Їй дають років на п'ять, а то й сім більше. Вона дуже сумує. За будь-якої нагоди ворожить на парубка й уже цього не приховує від мене. Мені б так вірити в Бога, як Христині Попович — у те, що рано чи пізно знайде пару.

— А бач, знайшла. Судячи з твоїх дедуктивних висновків.

Вони далі бесідували стоячи. Анна зігнула руки в ліктях, переплела пальці, поворушила ними. Пройшлася перед Глібом, мов учителька перед класом. Заговорила, ретельно добираючи й зважуючи слова:

— Будь це в її селі — нехай. Я б не здивувалася й пораділа. Але кого така, як Христя, проста й, відверто кажучи, некрасива дівчина, може отак із першого погляду привабити в Києві?

— Мужчини всякі бувають...

— О! — Вольська розплела пальці, тицьнула в бік Коваленка двома вказівними, мовби наставила два пістолетних дула. — Знову ти близький до істини!

— Істини?

— Мужчини бувають усякими, — повторила Анна. — Серед іншого — недобрими, з лихими намірами. Христя старанно приховує зустрічі з ним, і нехай, має право на свої таємниці. Але ж невідомий нам кавалер міг її про це попросити. Він напустив на себе таємничий, загадковий ореол, чим привабив нашу милу й наївну в подібних справах Христину до тієї міри, що вона вдягнула для нього речі з весільної скрині. Дуже хоче подобатися. І саме цей штрих насторожує ще більше. Ох, Глібе Андріяновичу, чує моє серце: морочить хтось моїй помічниці голову.

— Навіщо? Який із того зиск? Просто погратися з наївною селючкою? Отримати, як то кажуть, своє — й кинути? Вибач за вульгарність, але ж із Христини взяти нічого. Окрім... ну... сама розумієш...

— Невинності, — Вольська вимовила це спокійно. — Згодна з тобою. І це насправду найгірше, що може статися з дівчиною. Адже навряд можна обікрати її чи використати якимось інакше, хитріше. — Вона клацнула пальцями. — Добре. Додому Христина все одно повернеться. І не відкрутиться від розмови начистоту. До того ж, — Анна враз хитро посміхнулася, підморгнула, — ти станеш мені в пригоді ще й тут. Візьму гріх на душу, налякаю.

— Мною? — Коваленко ткнув себе пальцем у груди.

— Писаниною твоєю. Скажу: є, Христю, така небезпека, що твій кавалер може виявитися отим самим вампіром, про якого пише Гліб Андріянович. Тебе вона не надто шанує, але публікації твої сприймає серйозно. Печінку мені проїла твоїми вампірами. От нащо ти все це вигадуєш? Гонорар за сенсацію більший?

— Ну-у-у... Платять за сенсаційні публікації справді жирніше, ніж за репортажі з іподрому. Тільки ж, Анно Ярославівно, давно треба зрозуміти: Коваленко нічого ніколи не вигадує. Дівчат зі слідами укусів на тілах справді знаходять у різних місцинах Києва. Тіла справді знекровлені. Так принаймні свідчать лікарі. Не зовсім без крові, але перед смертю жертви втрачали її багато. Тим часом рани, точніше — *ранки* на тілах, невеличкі. Кров не може з них струменіти,

як, наприклад, від глибокого ножового поранення. От якою могла б бути інша версія?

— Не думала над цим, — Вольська знизала плечима. — Ми обоє знаємо: аби був живий Іван, аби йому дали цю справу чи аби вона якось стосувалася мене — тоді сідати за плетиво й ламати голову є сенс. Твої сенсації потрапили в благодатний ґрунт і проросли там. Маю на увазі отой роман про вампіра Дракулу¹³.

— Чув. Не читав. Руки не доходили.

— Бач, а я переглянула. Між іншим, гортала й попередні книжечки. Пана Полідорі¹⁴, наприклад, чи оповідки пана Толстого¹⁵. Тільки ж вони не такі свіженькі, як книжечка того... — вона поклацала пальцями біля скроні, — ну ж бо...

— Стокер, — підказав Коваленко. — Не читав, але ж бач, знаю. На тему, так би мовити. Зараз ти скажеш, що я претендую на лаври всіх, хто десь колись щось писав про упирів.

— Тобі досить власних, — визнала Анна.

— Ага! — тепер Гліб наставив на неї обидва вказівні пальці. — Звісно, мене ноги годують, як того вовка. А ще — вуха. І ось це. — Він потер вказівний палець правиці об великий. — Доводиться підмазувати в поліції, кого треба, аби виказували сенсації. Накладні витрати окупаються в рази.

— Хвалишся роздаванням хабарів.

— Ой, Анно Ярославівно! Знайди мені хоч одну людину в Києві, для кого хабарництво чиновників, і особливо — поліцейських, було б таємницею за сімома замками й сімома печатками! Ще додаю на своє виправдання: чула, аби хтось від імені поліцейського начальства спростував мої сенсації, закинув мені брехню?

— Я взагалі не чую й не бачу реакції, — погодилася Вольська. — Припускаю чому.

— Ану-ну...

— Заперечувати або визнавати — привертати увагу. Хто-хто, а я завдяки Іванові дуже добре знаю звичаї поліції. Ніяк не коментують. Тож сенсація про київського вампіра лишається на совісті газетних писак. Їм і викручуватися.

— Мені.

— Тобі. Але ти мене своїми публікаціями справді озброїв. Маю аргумент, аби налякати й зрештою розговорити Христину. Повір, те, що з нею відбувається, і те, у що вона через власну недосвідченість ладна вклепатися, хвилює й лякає мене значно більше, ніж твої побрехеньки про вурдалаків.

— От знову образила ні за що!

— Гаразд, оповідки, — зглянулася Анна. — До того ж, доволі вже одноманітні.

— Бо я ще притримую головну сенсацію, — мовив Коваленко загадково. — Ото вже вибухне, як дамо з величезним заголовком.

— Мені секрет розкриєш? Як другові.

— Тебе ж історія не хвилює!

— Не лови на слові. Інтригуєш, зваблюєш — і в кущики.

— То ти, Анно Ярославівно, цікава, як усі жінки?

— Саме так, Глібе Андріяновичу! Я цікава, як *більшість* жінок.

Коваленко витримав театральну паузу. Саме в цю мить на підлозі в кутку бомкнув годинник. Обоє дружно зирнули на звук, який відповідно до моменту прозвучав урочисто.

— Дванадцята, — завважила Вольська. — Ти мене забалакав. Давно вже мали вийти.

— Пардон, це ти мене заговорила своєю закоханою прис... гм... помічницею, — виправився Гліб. — Звісно, якщо ти готова — у путь!

— Сам же бачиш — лишається вдягнути пальто.

Зрозумівши натяк, Коваленко зняв його з вішака й допоміг Анні вдягнутися. Надягаючи перед великим дзеркалом капелюшок із тонкою вуалеткою, вона нагадала, не обертаючись:

— То що там вибухне?

— Є в мене приятель в анатомічному театрі. Там, де розтинають...

— Знаю.

— Так ось, приятель повідав: усіх жертв отруїли.

Вольська кліпнула.

— Чекай... Хто... Як...

— О! — багатозначно протягнув Гліб. — Тому й притримую цей факт у публікаціях. Сам не розібрався, а читача заплутаю й поготів. А вони, читачі, плутанини не люблять.

Анна із замисленим виглядом натягнула тонку шкіряну рукавичку на праву руку. Взлася за ліву. Застромила пальці всередину, завмерла,

легенько прикусила нижню губу.

— Їх отруїли до того, як укусили?

— Ти завжди дивишся в самий корінь, як заповів Козьма

Прутков¹⁶, — гмикнув Коваленко. — Це було моє перше запитання. Медик саме мав провести аналіз. Але припускає: дівчатам згодовували отруту після, так би мовити, кровопускання. Зараз не смійся, послухай уважно.

— Не смішно, — сухо мовила Вольська. — Насильницька смерть — зовсім не смішно.

— Посміятися можна з іншого. Вампір навряд ласуватиме отруєною кривцею...

— Припини! — Анна спересердя тупнула ногою. — Вампірів не буває!

— Зате є особа... чи істота... Словом, хтось або *щось* справді знекровило дівчат, а потім справді прискорило їхню смерть. Усе інше — царина здогадів, Анно Ярославівно. Тебе ця історія цікавить, бентежить і трошки лякає як читачку, обивательку. Та ніхто й нічого не змушує тебе сприймати її як сищицю, здатну розгризати міцні горішки й розв'язувати заплутані головоломки.

— Справді, — легко погодилася Вольська. — Мої думки, версії й поради нікому не треба.

На цьому слові вона впевнено сховала в рукавичку ліву руку. Гліб розгладив двома пальцями вусики. Почав відпускати їх зо два тижні тому для більшої солідності, й поки вони були в зародковому стані.

— І це ще не всі приховані факти. Усі впольовані вампіром дівчата — невинні. Тобто, *були* невинними за життя. До речі, в грядущій розмові з Христею цей факт тобі напевне знадобиться.

4

На Поділ поїхали не одразу — Гліб звелів візнику зробити гак через Липки.

Анна читала в газетах про зведення будівлі Державного банку трохи вище Інституту шляхетних дівчат. Почалося воно в серпні, і Коваленко вже прогудів Вольській усі вуха про зловживання на будівництві гласних міської думи, котрі створили комісію й обирали підрядників через хабарі. Нічого ані дивного, ані нового про хабарництво київських чиновників Анна не почула, та Гліб чомусь затявся саме на цій забудові. І скористався нагодою, аби Вольська на власні очі побачила масштаби як будівництва, так і крадівництва.

Уже звідти вздовж Дніпра рушили на Контрактову площу, на ярмарок.

Вольська любила київський жовтень також і через недільні ярмаркові гуляння. Батьки вперше взяли її на Контракти¹⁷, коли їй виповнилося шість років. Попервах ярмаркування асоціювалися в Анни з весною — саме о тій порі року дійства проходили найчастіше. Та згодом різниця між великими контрактowymi і звичайними собі ярмарками стерлася. Часто вони не відбувалися, адже прив'язувалися до сезонів сівби, жнив, збору інших врожаїв та підвозу іншої продукції. Проте саме в жовтні Поділ вирував щонеділі. Тато напівжартома колись пояснив: спершу готуються до Покрови, потім — проводять Покрову, а пізніше — догулюють Покрову.

Дивно: час ішов, мінялися події в Анниному житті, сумні чергувалися зі щасливими, мінялося саме життя — але не на ярмарках. Тут із року в рік усе повертало назад, до безтурботного дитинства. Ідучи зараз попід руку з Глібом, вона все одно відчувала себе несміливим, приємно схвильованим дівчиськом, яке рухається в жвавому гамірному натовпі, одну руку віддавши батькові, а другою міцно вчепившись у мамину. Дівчинкою й навіть підлітком, гімназисткою, Анна боялася загубитися тут. Або — потрапити під кінські копита чи під важке колесо воза. Ну, або ловитиме гав — і її не помітять, розтопчуть. Із віком страхи дещо притлумилися, проте остаточно не випарувалися.

Хтозна — раптом оці залишки страхів підштовхнули Вольську запросити Коваленка прогулятися разом недільним ярмарком. Написала короткого листа, заклеїла конверт, звеліла Христині віднести в поштове відділення. Закінчила так: відповіддю буде Глібів візит недільного ранку не пізніше десятої.

Уже проводжаючи Христю поглядом, пошкодувала, хотіла гукнути, зупинити, забрати послання й спалити в грубі. Анну тоді огорнув зовсім новий страх, якому вона не знаходила пояснення. Хай там як, це мало такий вигляд: молода вдова, ще не відбувши й пів року по чоловіковому похорону, сама бігає за іншим. Що подумують люди, як це сприйме Коваленко, як вона оцінить себе сама...

Передумала, пригадавши враз не таку вже й давню розмову з Глібом у ресторані на Софійській площі. Тоді вони ще були на «ви», й Анна сприймала газетяра хоч і з більшою довірою, але все ще насторожено. Коваленко майстерно вивів розмову на прийдешнє прийняття в Купецькому саду, куди покликав і її, маючи запрошення на дві персони. Майстерність полягала в манері запросити: повернув усе так, що відмовити йому означало для Вольської програти. Аж раптом мовив серйозно:

— Вам варто почати виходити у світ. Вдова одного з найкращих київських слідчих мала б нарешті зняти жалобу й спробувати жити так, як жила раніше.

Цього нелегкого для неї року Анна ще не була на жодному ярмарку, якщо не рахувати традиційні березневі подільські Контракти. Вигуляти новий капелюшок, ще й попід руку з відомим у Києві газетярем, цілком відповідало остаточному прощанню з жалобою. Того вимагала її натура. Кортіло створити бодай ілюзію повернення до сталого звичного життя. Без Івана воно таким уже не буде. Але хто сказав, що без Івана Вольського життя взагалі має зупинитися...

Візника відпустили трохи далі за Володимирською гіркою, недалеко від місця закладення нового київського дива — фунікулера. Місяць тому вони вже бачили такий в Одесі й навіть прокатилися. І хоч обоє розуміли, що роботи тут багато й дай бог упораються за два роки, все одно розігралася уява: їхній Київ входить у нове тисячоліття впевнено, ні в чому собі не відмовляючи.

Що ближче Контрактова площа, то густішим видавався ярмарковий гармидер. Анна не стрималася, набрала повні груди повітря, зовсім по-

дитячому видихнула. І так само із зухвалістю зарозумілої гімназистки штовхнула Коваленка ліктем у бік:

— Нічого не відчуваєш?

— А що треба? — Гліб напустив на себе серйозність.

— Пахне пряниками. Ще — шкірою від сідел. Свіжим деревом нових бочок. Осінніми яблуками. Монастирським медом. Солоними груздями. Халвою, білою й шоколадною.

— Пивом і наливками, — підіграв Коваленко. — В'яленою дніпровською рибою. Останніми недорозпроданими херсонськими кавунами. Шарманщиком із папугою. І шантрапою, звичайною брудною київською шантрапою.

— Кому що, — знизала Вольська плечима. — А я завжди тягнула батьків до зацукрованих груш, слив та вишень. Якщо і є в цьому світі константа, то це — десерти від Балабухи¹⁸. У Христі виходить смачно. Дуже близько — і все одно не так.

— Ти вже казала їй це?

— Помиратиму — не скажу.

Балакаючи так, вони проминули перших торгівців — неохайних на вигляд бороданів, котрі пропонували всім, кого бачили, саморобні, грубувато вирізані та погано розфарбовані дерев'яні фігурки: козаків у папах і малинових шароварах, трубачів із дудками, барабанщиків із клоччяними бородами. Навпроти огрядна селянка в очіпку й круглобока молодиця хором закликали купувати глиняні свистульки — і раз по раз демонстрували, як їхній товар свистить. Анна кумедно наморщила носика, заткнула вуха схованими в рукавички пальчиками. Гліб же миттю підхопив один, застромив до рота, нагнувся, подався вперед і засюрчав так відчайдушно, мовби викликав базарувальниць на двобій-пересвист. Молодиця перестрибнула через купку свистульок у кошику, погнала за порушником спокою. Але обоє розуміли — це така гра. Тож Коваленко робив вигляд, що швидко тікає, продавчиня — що ось-ось дожене. Тривала імпровізована вистава недовго, Гліб повернув сюрчок у кошик, молодиця незлобиво погрозила йому кулаком.

— Якщо це був рекламний трюк — спрацювало, — завважила Вольська. — Диви, народ розбирає їхні свистульки.

— Імпровіз, — розвів руками Коваленко. — Чисто для настрою, Анно Ярославівно. То як, одразу карусель чи спершу наливочки

з бубличками? Чи раптом мадам бажає гострих відчуттів? Музей воскових фігур? Жан-Поль Марат у ванні, вбивчий ніж Шарлотти Корде, штучна, але на вигляд натуральна кров? — Він підморгнув.

— Так собі розумію, лиховісні вампіри не відпускають. Хочеться більше й більше кошмарів. Але знаєш, я не проти.

— То, може, мадам дозріла до салонного фото з живим удавом боа на шиї?

— Навіть засуну голову в пащу живого лева. Все що завгодно — аби не карусель, — Вольська не грала, її справді пересмикнуло. — Погані спогади.

— Упала?

— Майже. Мені було десять, як зараз пам'ятаю. І каруселі я тоді ще любила. Батько посадив мене на коника, я міцно вчепилася в дерев'яну гриву. Ну, а тим часом хтось, не важливо хто, тицьнув карусельникові гроші, аби той розкрутив сильніше. Дядько був дебелий, розігнав як міг. Так роблять, коли хочуть когось налякати. Часто — студенти чи навіть гімназисти старших класів.

— Напевне гімназисти. Ти сказала про них найпереконливіше.

— Чудеса уважності.

— Уважність до деталей — мій коник. Який мене годує. — Гліб торкнувся двома пальцями краю кепі. — Нічого складного. Просто спостерігаю й вивчаю твою манеру говорити. І дозволь ще трошки погадати.

— Ну-ну.

— Жертвою старшаків стала їхня вчителька німецької.

— Французької, — уточнила Анна. — Але тут одне одному не заважає: вона викладала і французьку, і німецьку. А ти вгадав, бо сам, напевне, в гімназії страждав від німкені. Признайся, кортіло втнути щось подібне?

— Я й утнув. Тобто — ми. Підпиляли їй ніжку стільця.

— Тобі соромно?

— Гімназістам, котрі себе поважають, ніколи не соромно за власні вчинки. Навіть якщо вони й ганебні. Значить, ти тоді опинилася не в той час і не в тому місці?

— Не на тій каруселі. Все, досить. Бачу звідси ятку Балабух, — рука показала праворуч.

— Чекай, я тебе з деким познайомлю, — Гліб кивнув у протилежний бік. — Бачиш даму? Пишна, розстебнуте пальто...

Вольська глянула, на кого вказали.

— Ота білява? Балакає з пузанем у котелку? Завжди підозрювала, що ти робиш мисливську стійку на вульгарних жінок. Пардон, але її професія читається на лиці.

Тим часом білявка щось емоційно говорила пузаневі, ще й раз по раз торкалася його грудьми, які не могло стримати жодне пальто, жодна шуба й жодна сукня. Корсет їхній володарці явно не потрібен.

— Міль пардон, непогрішима Анно Вольська. Але цього разу помилилися ви, — Коваленко розгладив вуса. — Хоча професія цієї дами теж досить древня. Жінки опанували її всюди, де є великі ярмарки й базари. — І раптом гаркнув, змусивши Анну стрепенутися: — Здоров, Косарю!

Вигук адресував не грудастій мадам чи її круглому співрозмовникові. Лише тепер поруч із ним Вольська помітила маленького непоказного чоловічка — той узявся нізвідки. Хоч Анна впевнена: чоловічок весь час крутився тут. Мала нагоду не раз чути від чоловіка про людей, здатних лишатися непомітними в натовпі, зливатися з ним, ставати тінню одразу багатьох. Але бачила такого спритника вперше.

Той, кого назвали Косарем, танцювальним рухом відскочив набік, крутнувся на п'ятах, набичив голову й укрутився в натовп, мов міцний коркотяг у вправній руці трактирника. Пузань крутив головою на всі боки, тупцяв на місці й досі нічого не розумів. Білявка спопелила Гліба поглядом, так само розвернулася — і тепер пузань розгублено шукав очима її.

— Тут не лише його територія. Але сьогодні, так розумію, його черга, — спокійно пояснив Коваленко. — Сподіваюсь, годинник того колобка на місці. Ти все зрозуміла?

— Дівця заговорює зуби. Косар робить свою злочинську справу. Маєш набите око, помітив його?

— Її, — сказав Гліб. — Звуть Еллою, більше нічого не знаю. Навіть не відаю, справжнє це ім'я чи ні. Тільки вони з Косарем завжди працюють разом. Брат і сестра.

— Не схожі.

— Від різних батьків. О, глянь, ми таки зробили для товстунчика добру справу!

Пузань уже не шукав загадкову грудасту незнайомку, а дивився на циферблат годинника-цибулини.

— І слава богу, — зітхнула Анна. — Ходімо, цукати зачекалися. Слина тече, наче в житті не куштувала.

Куди не піди на ярмарку, карусель усе одно доведеться оминати. Її завжди ставили в самому серці, тож людський вир у цьому місці був найбурхливішим. Ті, хто рухався, натикалися на тих, хто стовбичив довкола каруселі. Глібові не хотілося пірнати в цю людську течію. Узяв Анну за лікоть, легенько потягнув ліворуч, обходячи найлюдніші місця.

Просто на них із-за широкої спини батька сімейства в генеральському мундирі виступила Христина Попович.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ